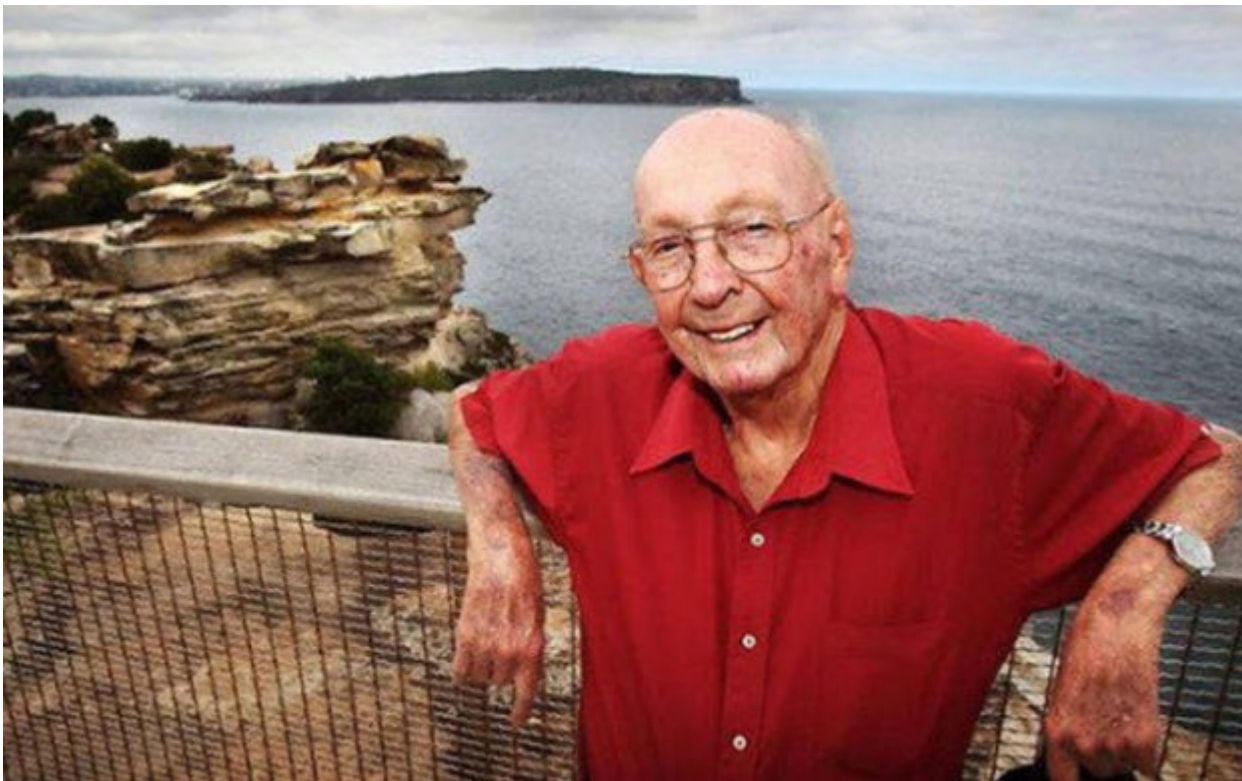

8 Μαρτίου 2017

Ο «άγγελος της Αυστραλίας» που έσωσε από την αυτοκτονία εκατοντάδες άτομα με μια μόνο ερώτηση!

[/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Σε αυτές τις δύσκολες στιγμές, όταν οι χαμένες ψυχές βρίσκονταν στην κορυφή του βράχου και αναρωτιόνταν αν θα πηδήξουν, τον ήχο του ανέμου και τα κύματα έσπαζε μια απαλή φωνή. «Γιατί δεν έρχεστε για ένα φλιτζάνι τσάι;» τους ρωτούσε ο ξένος άνδρας χαμογελώντας και κρατώντας για λίγο στα χέρια του τη σωτηρία τους.

Για σχεδόν πενήντα χρόνια ο Don Ritchie απέτρεπε ανθρώπους από το να δώσουν τέλος στη ζωή τους στο πιο διάσημο σημείο αυτοκτονίας στη Νέα Νότια Ουαλία της Αυστραλίας, έναν απότομο βράχο που τον αποκαλούσαν «το Χάσμα».

Κάποιοι από αυτούς μετά από την προτροπή του, μάζευαν τα παπούτσια και τα πορτοφόλια τους από το έδαφος και τον ακολουθούσαν αμίλητοι. Άλλοι προσπαθούσαν να ελευθερωθούν από τα χέρια του λίγο πριν πέσουν από το βράχο

στη θάλασσα. Μέχρι το τέλος της ζωής του ο «άγγελος της Αυστραλίας», όπως έμεινε γνωστός κατάφερε να σώσει 160 απελπισμένους προσφέροντας τους απλά πρωινό.

Κάθε μέρα ξυπνούσε στο σπίτι του και κοιτούσε έξω από το παράθυρο να δει μήπως κάποιος στεκόταν πολύ κοντά στον γκρεμό. Όταν βεβαιωνόταν ότι κάτι δε πήγαινε καλά, περπατούσε μέχρι το βράχο και ρωτούσε τον άγνωστο αν μπορεί να κάνει κάτι για να τον βοηθήσει. Αν και ακούγεται απίστευτα απλό, αυτό το τέχνασμα λειτουργούσε σχεδόν πάντα. Ο Don κατέληγε να τους καλεί στο σπίτι του για τσάι ή πρωινό.

«Ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να μεταπείσει τους ανθρώπους και πάντα έλεγε ότι δεν πρέπει να υποτιμάμε τη δύναμη ενός καλοσυνάτου λόγου και ενός χαμόγελου», αναφέρει η κόρη του.

Μερικοί από αυτούς αντιμετώπιζαν ιατρικά προβλήματα, ενώ άλλοι υπέφεραν από κάποια ψυχική ασθένεια. Μια ανώνυμη ζωγραφιά, ένα ευχαριστήριο γράμμα ή ένα μπουκάλι σαμπάνια έφταναν συχνά σπίτι του ως ένδειξη ευγνωμοσύνης από όσους είχε σώσει. «Στην πραγματικότητα τους προσφέρω μια εναλλακτική λύση», είχε δηλώσει κάποτε ο Don. «Πάντα ενεργώ με φιλικό τρόπο, χαμογελάω και τους καλώ για ένα φλιτζάνι τσάι απλά για να τους αποσπάσω την προσοχή».

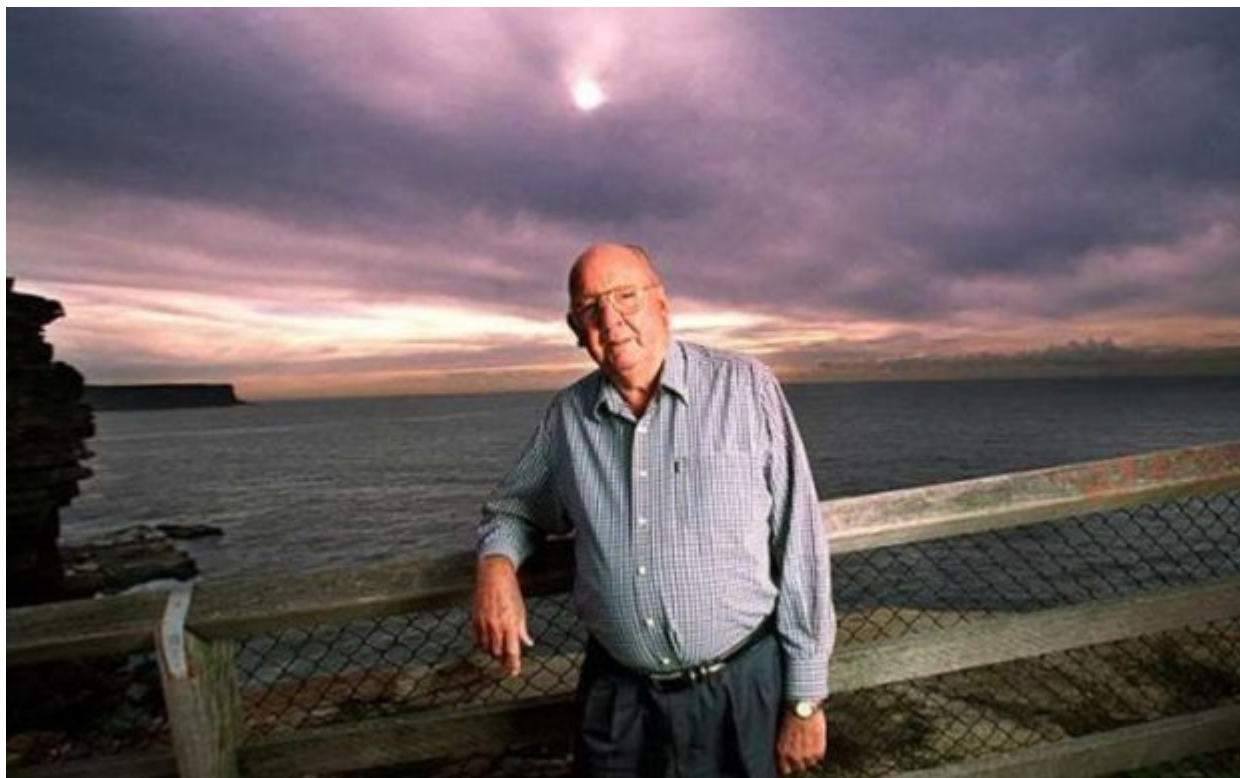

Ο Donald Taylor «Don» Ritchie γεννήθηκε στις 9 Ιουνίου του 1926 στο Vaucuse της Αυστραλίας. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είχε υπηρετήσει στο Βασιλικό Ναυτικό της Αυστραλίας και μετά τον πόλεμο εργάστηκε ως ασφαλιστής. Το 1964, μετακόμισε με τη σύζυγό του, Moya σε ένα σπίτι στο Σίδνεϋ ακριβώς απέναντι από τον επιβλητικό γκρεμό εξαιτίας της εντυπωσιακής θέας του. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι τη μια στιγμή έβλεπε κάποιους να βρίσκονται στην άκρη του γκρεμού και την επόμενη στιγμή εξαφανίζονταν. Λίγο καιρό αργότερα βρέθηκε να σώζει αγνώστους από την αυτοκτονία. Όπως υποστήριζε, με τα χρόνια είχε γίνει πλέον τρόπος ζωής για τον ίδιο να προσπαθεί να τους δελεάσει με ένα ζεστό ρόφημα για να τους σώσει. Τα πράγματα ήταν διαφορετικά τότε, δεν υπήρχαν τηλεφωνικές γραμμές ψυχολογικής υποστήριξης ούτε διασωστικά μέσα. Όταν κάποτε τον ρώτησαν για ποιο λόγο έκανε ότι έκανε, ο Don δήλωσε ότι «δεν μπορείς απλά να κάτσεις εκεί και να τους παρακολουθείς, πρέπει να προσπαθήσεις να τους σώσεις. Είναι πολύ απλό». Καθισμένος στην αγαπημένη του δερμάτινη πράσινη καρέκλα παρακολουθούσε με άγρυπνο βλέμμα το βράχο. Πιο νέος, συνήθιζε να σκαρφαλώνει το φράχτη που υπήρχε στο γκρεμό, για να τραβήξει όσους προσπαθούσαν να πέσουν ενώ η γυναίκα του καλούσε την αστυνομία. Όσους δεν προλάβαινε ή δεν κατόρθωνε να σώσει, βοηθούσε τα συνεργεία διάσωσης να μεταφέρουν τα σώματά τους, ενώ στη συνέχεια καλούσε τους διασώστες σπίτι του για ένα ποτό της παρηγοριάς.

Η προσπάθεια του να σώσει όποιους επιχειρούσαν να πέσουν παραλίγο να του στοιχίσει κάποτε και τη δική του ζωή. Μια νεαρή γυναίκα προσπαθούσε να απελευθερωθεί από τα χέρια του ενώ εκείνος την τραβούσε από τον γκρεμό όταν μια απότομη κίνησή της πήγε να τους τραβήξει και τους δύο στην άβυσσο. Ωστόσο στάθηκε τυχερός, όπως και η γυναίκα.

«Συχνά δε θέλουν να πεθάνουν, περισσότερο θέλουν να διώξουν τον πόνο και δε βρίσκουν άλλο τρόπο», υποστήριζε. Από το 1800, οι Αυστραλοί διάλεξαν το συγκεκριμένο σημείο για να δώσουν τέλος στη ζωή τους, με μόνο εμπόδιο ένα φράχτη ενός μέτρου περίπου να τους χωρίζει από το κενό.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Don δεν μπορούσε πλέον να σκαρφαλώνει το φράχτη και παραδεχόταν με ανακούφιση ότι οι περισσότεροι επισκέπτες είχαν μαζί τους κινητά τηλέφωνα και μόλις έβλεπαν μια μοναχική φιγούρα στην άκρη του γκρεμού καλούσαν αμέσως την αστυνομία. «Οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να έρχονται πάντα εδώ. Δεν νομίζω ότι θα σταματήσει ποτέ», είχε δηλώσει.

Ορισμένοι θάνατοι έχουν καταγραφεί στο ημερολόγιό του, άλλοι είχαν μείνει χαραγμένοι στο μυαλό του. Ένα καλοκαιρινό βράδυ είδε έναν νεαρό άνδρα να σκαρφαλώνει τον φράχτη. «Πήγα κοντά του και προσπάθησα να του μιλήσω, ρωτώντας τον από πού είναι. Δεν μιλούσε πολύ, απλά συνέχισε να κοιτάει το κενό. Του μιλούσα για περίπου μισή ώρα νομίζοντας ότι είχε κάνει πρόοδο.

Του πρότεινα να έρθει σπίτι για ένα φλιτζάνι τσάι, ή μια μύρα. Εκείνος απάντησε ένα απλό όχι και έπεσε. Μόλις που κατάφερα να πιάσω το καπέλο του την ώρα που το πήρε ο αέρας», είχε εκμυστηρευθεί. Αργότερα, ο Don ανακάλυψε ότι ο 19χρονος είχε μεγαλώσει σε ένα από τα γειτονικά σπίτια και συνήθιζε όταν ήταν μικρός να παίζει με τα εγγόνια του. Χρόνια αργότερα, ενθάρρυνε μια γυναίκα που βρισκόταν σε σύγχυση κοντά στον γκρεμό με τα παπούτσια ακουμπισμένα δίπλα της, να τον ακολουθήσει στο σπίτι.

Μετά από ένα φλιτζάνι τσάι και ένα τοστ, η γυναίκα του αποκάλυψε ότι ήταν απογοητευμένη με τα φάρμακα που της είχαν συνταγογραφηθεί για την κατάθλιψη. Η σύζυγος του Don της πρότεινε να ζητήσει και μια δεύτερη γνώμη. Λίγους μήνες αργότερα τους έστειλε με το ταχυδρομείο ένα μπουκάλι γαλλική σαμπάνια. Αργότερα έλαβαν μια χριστουγεννιάτικη κάρτα από αυτήν και ένα καρτ-ποστάλ

που έγραφε «Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη σημαντική παρέμβασή σας στη ζωή μου. Είμαι καλά».

Η Dianne Gaddin θέλει να πιστεύει ότι ο Don βρίσκονταν στο πλευρό της κόρης της Tracy πριν εκείνη αυτοκτονήσει το 2005. Αν και ο ίδιος δεν μπόρεσε να θυμηθεί τη συγκεκριμένη κοπέλα, για τη μητέρα της αποτελεί παρηγοριά η σκέψη ότι η Tracy αισθάνθηκε τη ζεστασιά και την ανθρωπιά του στις τελευταίες της στιγμές.

«Είναι ένας άγγελος», είχε δηλώσει η μητέρα της άτυχης κοπέλας. «Οι περισσότεροι άνθρωποι θα ήταν πολύ φοβισμένοι για να κάνουν κάτι. Αλλά εκείνος είχε το θάρρος και το χάρισμα να «αγγίζει» τους ανθρώπους που έρχονταν να δώσουν τέλος στη ζωή τους».

Δεν κατάφερε προφανώς να αποτρέψει όλες τις αυτοκτονίες, ωστόσο δεν άφησε αυτές τις επώδυνες εμπειρίες να τον στοιχειώσουν. Ο ίδιος έβαζε πάντα τα δυνατά του με κάθε άτομο, και αν δεν τα κατάφερνε αποδεχόταν ότι δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο που θα μπορούσε να κάνει. Συνέχισε να μένει στο σπίτι απέναντι από το βράχο μέχρι το θάνατό του το 2012 έχοντας πάντα το σπίτι και την καρδιά του ανοιχτή για όσους βρίσκονταν σε απελπισία.

Το 2006, του απονεμήθηκε το μετάλλιο του Τάγματος της Αυστραλίας για τη συνολική του προσφορά και το 2011 το μετάλλιο του τοπικού ήρωα. Παρέμεινε αισιόδοξος μέχρι το τέλος: «Φαντάζομαι κάποιος άλλος θα έρθει και θα συνεχίσει αυτό που έκανα», είχε δηλώσει σε μια από τις τελευταίες συνεντεύξεις του. Η ιστορία του Don άγγιξε τις καρδιές όχι μόνο των κατοίκων της Αυστραλίας αλλά και παγκοσμίως.

Με τις απλές του ενέργειες κατάφερε να αλλάξει τις ζωές δεκάδων ανθρώπων και να δείξει σε όλους τι σημαίνει να είσαι καλός γείτονας αλλά κυρίως ένας συμπονετικός άνθρωπος.

Πηγή: agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr